

Γιάννης Ελαφρός

«Χθες με πλησίασε μια γυναίκα και μου είπε: Δεν ψήφισα ΣΥΡΙΖΑ, αλλά τώρα πια δεν έχω άλλη ελπίδα. Τα μισά να κάνετε από αυτά που είπατε στη Θεσσαλονίκη θα είμαι ευχαριστημένη». Μιλώντας στο φεστιβάλ της νεολαίας του ΣΥΡΙΖΑ ο Αλέξης Τσίπρας εξέφρασε με τον πιο γλαφυρό τρόπο, μέσα από ένα παράδειγμα του «δρόμου», την αντίληψη της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ. «Και τα μισά να κάνουμε», απ' όσα είπαμε στην ΔΕΘ, ο λαός θα είναι ευχαριστημένος. Καθώς οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι φτωχοί βρίσκονται με την πλάτη στον τοίχο, τα στελέχη της αξιωματικής αντιπολίτευσης νομίζουν ότι μπορούν να κερδίσουν τάζοντας μερικά ψίχουλα. Δεν χάνουν ευκαιρία να κατεβάσουν τις προσδοκίες, να ακρωτηριάσουν τους αιχμηρούς, ανατρεπτικούς πολιτικούς στόχους του κινήματος. «Τόσα μπορούμε», «είναι κοστολογημένα», «είναι με ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς». Η Αριστερά των μειωμένων προσδοκιών, η Αριστερά της μίζερης προσαρμογής και της ακρωτηριασμένης ελπίδας είναι εδώ.

Συχνά τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ δικαιολογούν αυτή την ανώμαλη προσγείωση με το επιχείρημα ότι «δεν τραβάει ο λαός», ότι αυτοί είναι οι συσχετισμοί. Κι όμως, οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα κινητοποιήθηκαν μαζικά και αμφισβήτησαν ριζοσπαστικά κρίσιμες πλευρές της κυρίαρχης πολιτικής. Ο ΣΥΡΙΖΑ όμως, ειδικά από το 2012 και μετά, αποδεχόμενος πλήρως το απαρέγκλιτο πλαίσιο της ΕΕ ως αποκλειστικό πεδίο άσκησης πολιτικής, συνέβαλε αποφασιστικά στο να ανακοπεί η ανατρεπτική δυναμική στο λαό. Η πολύπλευρη συστημική του προσαρμογή, η προβολή της αντίληψης πως η όποια αλλαγή θα έρθει «από τα πάνω» μέσω των εκλογών και την ανάδειξη κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ ενίσχυσε την παθητικότητα, την εκλογική αναμονή. Ο ΣΥΡΙΖΑ λοιπόν έχει πολύ μεγάλες ευθύνες (όχι αποκλειστικές) για την τωρινή ύφεση του κινήματος, για την πτώση του ηθικού και της ανατρεπτικής αισιοδοξίας.

Την άλλη πλευρά της Αριστεράς των μειωμένων προσδοκιών εκφράζει το ΚΚΕ, που πίσω από

την μεγαλοστομία των στόχων, που εκπέμπει σε κεντρικό επίπεδο, αναπαράγει κι αυτό την λογική πως δεν γίνονται και πολλά πράγματα τώρα. Γι αυτό προωθεί αγώνες χαμηλής έντασης, αρνείται να συμβάλλει σε ένα μέτωπο ανατροπής και υπερθεματίζει υπέρ της ενίσχυσης του κόμματος «παντός καιρού». «Θα μπορεί να αντιμετωπίζει δύσκολες καταστάσεις, όπου δεν υπάρχει όξυνση της ταξικής πάλης, δρώντας σε μη επαναστατικές συνθήκες, όπως είναι σε διάφορες χώρες, και στη χώρα μας, σήμερα η κατάσταση, αλλά και έτοιμο να αντιμετωπίσει και να ηγηθεί αυτής της πάλης, όταν δημιουργηθεί επαναστατική κατάσταση», είπε ο Δημήτρης Κουτσούμπας στη συνάντηση ευρωπαϊκών κομμουνιστικών κομμάτων. Στη λογική του ΚΚΕ η επαναστατική κατάσταση έχει χαρακτηριστικά φυσικού φαινομένου, που έρχεται απρόσκλητη όπως η καταιγίδα. Ο ρόλος του επαναστατικού υποκειμένου είναι η περικλειστη προετοιμασία και η αναμονή της 12ης ώρας.

Στην προπαγάνδα του ΣΥΡΙΖΑ γίνεται μια προσπάθεια να αντιπαρατεθεί το δικό τους εφικτό - ρεαλιστικό και αποτελεσματικό πρόγραμμα ανακούφισης που παρουσιάστηκε στην ΔΕΘ με τις «παλαβομάρες» της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που ζητά πολλά, άκαιρα, που προκύπτουν από τις ιδεολογικές της εμμονές και αγνοούν τον συσχετισμό δυνάμεων. Είναι όμως έτσι;

ΕΛΠΙΔΑ ΚΑΙ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ ΚΟΜΜΕΝΕΣ ΣΥΡΙΖΑ

Για άρση των εμποδίων στην υγιή επιχειρηματικότητα δεσμεύτηκε ο Α. Τσίπρας

«Ο ΣΥΡΙΖΑ όντως είναι ένα κόμμα που έχει ως στρατηγικό του στόχο ένα νέο σοσιαλισμό, αλλά επίσης ξέρουμε καλά αυτό που είχε πει ο Μαρξ, ότι κάθε εποχή και κάθε χώρα λύνει τα προβλήματα που μπορεί να λύσει. Και το πρόβλημα που έχουμε να λύσουμε σήμερα είναι η ανόρθωση της κοινωνίας, η αντιμετώπιση των μεγάλων καταστροφών που έχουν συντελεστεί, η οικοδόμηση ενός κράτους δικαίου, η οικοδόμηση ενός δίκαιου, σταθερού και απλού φορολογικού συστήματος, η αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης». Τάδε έφη Γιάννης Δραγασάκης την Τετάρτη στην εισηγητική ομιλία εκ μέρους του ΣΥΡΙΖΑ στην Βουλή. Να λοιπόν, ένας πρακτικός μαρξισμός, που μάλλον παραπέμπει σε αυτόν του ...Γκράουτσο Μαρξ, παρά του Καρόλου, που έγραφε στο Μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος πως οι κομμουνιστές «στις διάφορες βαθμίδες ανάπτυξης του αγώνα ανάμεσα στο προλεταριάτο και την αστική

τάξη, εκπροσωπούν πάντα τα συμφέροντα του κινήματος στο σύνολο του». Ο Γ. Δραγασάκης ανέφερε το «νέο σοσιαλισμό» ως στρατηγικό στόχο του ΣΥΡΙΖΑ, προφανώς για να τον βάλει στα «εικονίσματα». Έτσι κι αλλιώς, ο σοσιαλισμός έχει εξαφανιστεί εσχάτως από την ορολογία του Α. Τσίπρα και της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, μαζί με τις λέξεις εργατική τάξη, εργαζόμενοι, κεφάλαιο, καπιταλισμός, κέρδος. Κυριαρχούν πλέον οι άχρωμοι και άοσμοι, σοσιαλδημοκρατικής κοπής, όροι όπως κοινωνία, κράτος δικαίου, ανθρωπιστική κρίση κλπ. Σε καμία περίπτωση όμως δεν μας απασχολεί τώρα η ορολογία (παρότι έχει τη σημασία της) ή οτιδήποτε μπορεί να μοιάζει με διαμάχη αιρετικών ή αριστερών για το «φύλο των αγγέλων». Αυτό που είναι σήμερα το κρίσιμο είναι όντως ποια είναι η γραμμή των δυνάμεων που αναφέρονται στην Αριστερά για να απαντήσουν στην ισοπεδωτική επίθεση του κεφαλαίου από τη σκοπιά των ζωτικών δικαιωμάτων εργαζομένων και ανέργων.

Στην προπαγάνδα του ΣΥΡΙΖΑ γίνεται μια προσπάθεια να αντιπαρατεθεί το δικό τους εφικτό - ρεαλιστικό και αποτελεσματικό πρόγραμμα ανακούφισης που παρουσιάστηκε στην ΔΕΘ με τις «παλαβομάρες» της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που ζητά πολλά, άκαιρα, που προκύπτουν από τις ιδεολογικές της εμμονές και αγνοούν τον συσχετισμό δυνάμεων. Ένα πρωταρχικό σχόλιο: Έχουν σημασία οι στόχοι που τίθενται. Αντί για ανατροπή, διαπραγμάτευση. Αντί για να πάρουμε πίσω όλα όσα μας έκλεψαν, ανακούφιση. Αντί για ζωή, επιβίωση. Η αποδοχή του εγκλήματος και η προσπάθεια να δεθούν μετά ορισμένες από τις πληγές... Ιδού η Αριστερά των μειωμένων προσδοκιών.

Αντιμετωπίζει όμως τη φτώχεια το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ; Πρόσφατα το -πέρα από κάθε υποψία- Γραφείο Προϋπολογισμού της Βουλής υπολόγισε πως υπό καθεστώς ή υπό απειλή φτώχειας βρίσκονται 6,3 εκατομμύρια Έλληνες; Η συντριπτική πλειονότητα αυτών δεν αγγίζονται από το πρόγραμμα ΣΥΡΙΖΑ. Όταν ο μέσος εργατικός μισθός έχει μειωθεί -σε απόλυτους αριθμούς- κατά 35% από το 2010 (με το συνυπολογισμό ακρίβειας και φοροληστείας πολύ περισσότερο) δεν αρκεί η επαναφορά του κατώτατου μισθού στα 751 ευρώ; Απαιτούνται άλλης ποιότητας συνολικά μέτρα, όπως για παράδειγμα μια μεγάλη αύξηση όλων των μισθών (του μέσου μισθού) και η αναίρεση των περικοπών από το 2010 και μετά.

Τι θα γίνει με το 1,5 εκατομμύριο ανέργους; Πως μπορούν να βρουν δουλειά χωρίς μεγάλη μείωση των ωρών εργασίας (με πρώτο στόχο το 35ωρο) και των ετών μέχρι τη συνταξιοδότηση, χωρίς μαζικές προσλήψεις στο δημόσιο και χωρίς παραγωγική επίταξη χωρίς αποζημίωση και υπό εργατικό έλεγχο των εργοστασίων και των επιχειρήσεων που παράτησαν οι καπιταλιστές γιατί δεν τους απέδιδαν όσο ήθελαν; Τέτοιοι στόχοι δεν υπάρχουν στο πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης. Δεν υπάρχει όμως και ένας ακόμα πιο

θεμελιώδης και ζωτικός στόχος για τους ανέργους: Να παίρνουν όλοι αξιοπρεπές επίδομα ανεργίας για όσο καιρό είναι άνεργοι. Ο προϋπολογισμός που κατέθεσε η αντιδραστική κυβέρνηση Σαμαρά - Βενιζέλου για το 2015 προβλέπει σημαντική μείωση των επιδομάτων ανεργίας, γιατί η ...μακροχρόνια ανεργία αυξάνεται! Παράλογο; Ναι, αλλά μνημονιακό! Νόμος προβλέπει ...ροτέσιον και στο επίδομα ανεργίας, όπως και στην εργασία με το πεντάμηνο. Όποιος πήρε επίδομα ανεργίας, αλλά μετά δεν βρήκε δουλειά στην Ελλάδα του 26-27% ανεργία, μπορεί να πάει να πεθάνει για να μην τον βλέπουμε... Αυτή είναι η λογική ΝΔ - ΠΑΣΟΚ και του μαύρου μετώπου κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ. Τι είπε ο Τσίπρας στην ΔΕΘ; «Διευρύνουμε τον αριθμό των δικαιούχων του επιδόματος ανεργίας. Το πρόγραμμα μας για 300.000 νέες θέσεις εργασίας, θα εξοικονομήσει πόρους, αφού ένας σημαντικός αριθμός δικαιούχων του επιδόματος θα αποκτήσει εργασία. Σε ισάριθμους ανέργους θα χορηγηθεί επίδομα ανεργίας, με κοινωνικά κριτήρια» Δηλαδή, όσοι φύγουν για την ολιγόμηνη εργασία με βάουτσερ, θα αντικατασταθούν από ισάριθμους... Αυτή είναι η «διεύρυνση». Ο αριθμός παραμένει σταθερός...

«Πρόκειται για μια πολιτική περιορισμένης άμβλυνσης των πιο ακραίων επιπτώσεων του μνημονίου, η οποία ούτε ουσιαστική ανακούφιση μπορεί να προσφέρει, ούτε να καλύψει τις επείγουσες ανάγκες των φτωχών λαϊκών στρωμάτων κι ευρύτερα των εργαζομένων και των ανέργων για αξιοπρεπή διαβίωση. Είναι πίσω και από τις διεκδικήσεις του μαχόμενου εργατικού και λαϊκού κινήματος», σχολίασε το NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση τις εξαγγελίες Τσίπρα στην ΔΕΘ.

Αυτό φαίνεται και στο καυτό ζήτημα των λαϊκών χρεών, όπου ο ΣΥΡΙΖΑ κατέθεσε και σχετικό νομοσχέδιο στη βουλή, το οποίο προβλέπει διάφορες ρυθμίσεις αλλά λείπει ένας βασικός στόχος που έχει θέσει το κίνημα: Δεν προβλέπεται διαγραφή χρέους, ούτε καν στους φτωχούς, τους ανέργους κλπ. (βλ. και σελίδα 11). Λέτε να «κουμπώνει» η μη διαγραφή του χρέους των φτωχών, με την μη διαγραφή του δημόσιου χρέους;

Το πρόβλημα με το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι κυρίως ότι προβλέπει «λίγα», ότι κινείται αργά και δεν τρέχει. Έχει να κάνει με την κατεύθυνση. Η ομιλία του Α. Τσίπρα την περασμένη Τρίτη στην Ένωση Επιχειρηματιών ήταν αποκαλυπτική. «Αναζητούμε την έξοδο από την καταστροφή με την ευρύτερη δυνατή κοινωνική συναίνεση» είπε εισαγωγικά ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ.

Αφού παρουσίασε τα βασικά «κοστολογημένα» μέτρα του προγράμματος της Θεσσαλονίκης, τα οποία «θα έχουν πολλαπλασιαστικό αποτέλεσμα στη γενικότερη κατάσταση της οικονομίας και θα διευκολύνουν την ανάκαμψή της» (γι' αυτό γίνονται και όχι για να φάει

ψωμί ο κόσμος;), ξεκαθάρισε πως «τα μέτρα αυτά εγγράφονται στη συνολική αντίληψή μας για τη λειτουργία της οικονομίας». Ποια είναι αυτή; «Επιδιώκουμε μια νέα ισορροπία στις σχέσεις κράτους-αγοράς, στο πλαίσιο των τριών πυλώνων της οικονομίας: του ιδιωτικού τομέα, του δημόσιου τομέα και του τομέα της κοινωνικής οικονομίας». Ιδού η ισορροπία: «Το κράτος να προστατεύει τα δημόσια αγαθά και να λειτουργεί ως εργαλείο αναπτυξιακού σχεδιασμού και ως μοχλός ανάπτυξης». «Που θα διασφαλίζει ότι ο ιδιωτικός τομέας παράγει πλούτο για να καλύψει κοινωνικές ανάγκες, εντός του ισχύοντος δημοσιονομικού, εργασιακού και περιβαλλοντικού νομοθετικού πλαισίου». Άρα τον πλούτο τον παράγει ο ιδιωτικός τομέας και μάλιστα ...εντός του ισχύοντος δημοσιονομικού, εργασιακού και περιβαλλοντικού νομοθετικού πλαισίου! Εννοεί το μνημονιακό πλαίσιο ή απλά το πλαίσιο της ΕΕ ο Τσίπρας;

Ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης τόνισε πως «θα στηρίξουμε την υγιή επιχειρηματικότητα και γι' αυτό θα συγκρουστούμε με τη διαπλοκή. Θα βάλουμε τη κόκκινη γραμμή της νομιμότητας ανάμεσα στην υγιή επιχειρηματικότητα και στην κρατικοδίαιτη διαπλοκή.» Υγιή επιχειρηματικότητα ενάντια σε διαπλοκή και διαφθορά ακούστηκαν πολλές φορές. Εργατικά δικαιώματα, εκμετάλλευση, κέρδος, ούτε μία φορά. Αυτό βέβαια δεν είναι σοσιαλισμός, δεν είναι καν σοσιαλδημοκρατία, αλλά σοσιαφιλελευθερισμός.

Είναι επιστροφή καταμεσής μιας τρομερής και βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης, που εμφάνισε γυμνό τον αποκρουστικό ολοκληρωτικό καπιταλισμό της εποχής μας, σε αντιλήψεις αστικού εκσυγχρονισμού, που μας γυρίζουν στην εποχή του Κωνσταντόπουλου και του Σημίτη. Η ηρωική υγιή επιχειρηματικότητα που καταπιέζεται από την διαπλοκή και τη διαφθορά, από το «σημερινό δυσλειτουργικό και γραφειοκρατικό κράτος», το οποίο θα αντικατασταθεί από το κράτος - στρατηγείο («ένα κράτος που θα προσδιορίζει τις στρατηγικές κατευθύνσεις»). Πίσω στην λογική της κάθαρσης, στο να γίνει ο ελληνικός καπιταλισμός ένας σύγχρονος, ευρωπαϊκός, «κανονικός» καπιταλισμός, ο οποίος δήθεν είναι απαλλαγμένος από σκάνδαλα, διαπλοκή κλπ. Εάν χρειάστηκαν έξι χρόνια αδυσώπητης επίθεσης του κεφαλαίου, τόσο δάκρυ και αίμα από τους εργαζόμενους, μια δομική καπιταλιστική κρίση που ξεκινά από την παραγωγή, η Λίμαν Μπράδερς και η Ζίμενς, οι τραπεζικές φούσκες, η ανάδειξη όλου του παρασιτικού σάπιου χαρακτήρα των σύγχρονων καπιταλιστικών βαμπίρ για να καταλήξει ο ΣΥΡΙΖΑ πως επιδιώκει τη στροφή στη νεανική και κοινωνική επιχειρηματικότητα, που δεν θα είναι εξαρτημένες από τις κρατικές επιδοτήσεις, τότε τι να πούμε. Με ένα βάρουτσερ, ξεχνιέμαι...

Αλλά ο Τσίπρας έχει στόχους, που τόσο μοιάζουν με όσα διαχρονικά λένε ΝΔ - ΠΑΣΟΚ, με όσα διαχρονικά απαιτούν οι βιομήχανοι και οι επιχειρηματίες: «άρση των χιλιάδων μικρών

και μεγάλων εμποδίων στην άσκηση της υγιούς παραγωγικής επιχειρηματικής δραστηριότητας». «Απλοποίηση αδειοδότησης και λειτουργίας επιχειρήσεων» (σε βάρος και των εργασιακών ή περιβαλλοντικών ελέγχων;)

Όσο για τη φορολογία, δεσμεύτηκε «για ένα δίκαιο, απλό, σταθερό και διαφανές φορολογικό σύστημα για τουλάχιστον πέντε έτη». Βεβαίως, δεν τίθεται στόχος αύξησης των φορολογικών συντελεστών για τα κέρδη και τα μεγάλα εισοδήματα, ούτε καν επαναφορά στα επίπεδα που ήταν το 2009! Δηλαδή, η προκλητική μείωση που έγινε στα μνημονιακά χρόνια, σε αντίστροφη κίνηση από τη φοροληστεία των εργαζομένων, θεωρείται δεδομένη.

Ρεαλισμός της ανατροπής ή της υποταγής;

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ ΝΑ ΚΡΥΒΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΑΟ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΩΝ ΜΝΗΜΟΝΙΩΝ

Η κυβερνητική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ υποστηρίζεται ως η μόνη ρεαλιστική κι εκείνη που ανοίγει το δρόμο, αντικειμενικά, για μεγαλύτερες συγκρούσεις. Είναι όμως έτσι; Πόσο ρεαλιστικό είναι να αγνοεί κανείς τις δυνάμεις που έχεις απέναντί σου και το πλαίσιο που πρέπει να σπάσεις; «Η επίκληση του “ρεαλισμού” στην πολιτική ταυτίζεται συνήθως με εκκλήσεις για μετριοπάθεια και αναζήτηση “ενδιάμεσων λύσεων”. Σ’ αυτήν την περίπτωση ο ρεαλισμός ανάγεται σε μια παραλλαγή διαχείρισης του υπάρχοντος, που φαντάζει ως μια “ασφαλής” επιλογή, που προφυλάσσει από περιπέτειες και άλματα στο κενό. Υπάρχουν όμως καταστάσεις όπου ακριβώς αυτός ο ρεαλισμός είναι ανέφικτος και καταδικασμένος σε αποτυχία. Οπου αντί να σταθεροποιεί, οξύνει τις αντιφάσεις και οδηγεί σε ανεξέλεγκτες εξελίξεις, πολύ χειρότερες από αυτές που προσπαθούσε να αποτρέψει. Αυτό είναι και το χαρακτηριστικό μιας συγκυρίας βαθιάς κρίσης: καθιστά την καινοτομία αναγκαστική», αναφέρει σε ένα εύστοχο άρθρο του ο καθηγητής Στάθης Κουβελάκης. Στο ίδιο κείμενο περιγράφει τον «σιδερένιο μηχανισμό επιτήρησης και πειθαναγκασμού του συνόλου των κρατών-μελών», που έχει στηθεί στην Ευρωπαϊκή Ένωση και ο οποίος προφανώς θα αναλάβει την επιτροπεία και κηδεμονία της Ελλάδας μετά την αποχώρηση της τρόικας.

Ο Γ. Δραγασάκης μιλώντας σε συνέδριο στον Ισημερινό ξεκαθάρισε πως «η Ελλάδα είναι μέλος της ευρωζώνης. Βασικά μέσα πολιτικής βρίσκονται εκτός του εθνικού της ελέγχου. Οι κρίσιμες αποφάσεις λαμβάνονται στις Βρυξέλες, την Φρανκφούρτη ή το Βερολίνο». Μια κυβέρνηση με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ θα έχει «ως εξωτερικό όριο τους διεθνείς συσχετισμούς, και ειδικά τους συσχετισμούς εντός της ΕΕ», συμπλήρωσε. Είναι λοιπόν ρεαλιστικό να θεωρήσουμε πως η ελπίδα μας ενάντια στους «μερκελιστές» είναι, όπως είπε ο Τσίπρας στην

ΔΕΘ, η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα ή ο Ματέο Ρέντσι; Ο Ιταλός πρωθυπουργός που προωθεί αντιδραστικές αντεργατικές τομές (η πρόεδρος της εργατικής συνμοσπονδίας CGIL τον συνέκρινε με την Θάτσερ);

Το κυβερνητικό πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι πλέον ρεφορμιστικό, αλλά έχει γίνει διαχειριστικό, εντός του πλαισίου της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, της υγιούς επιχειρηματικότητας και της αγοράς. Δεν πάει τον λαό πουθενά, πέρα από μια μεγάλη διάψευση και ήττα. Αφήνοντας τα «πολλά» για να πάρει τα «λίγα», δεν θα πάρει τίποτα. Μόνο τα μεγάλα οράματα, τα προγράμματα για μεγάλες ανατροπές εμπνέουν μεγάλα κινήματα. Αυτά ενθουσιάζουν τον κόσμο, δημιουργούν ελπίδες για μια άλλη ζωή και τον κινητοποιούν. Γιατί άραγε η σημερινή κατήφεια, απογοήτευση και τα πεσμένα φτερά των αγωνιστών του ΣΥΡΙΖΑ λίγο πριν, όπως πιστεύουν, την αριστερή κυβέρνηση (που έγινε κυβέρνηση σωτηρίας);

ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ ΣΤΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ

Αριστερή εργατική αντιπολίτευση

ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΚΑΙ ΕΥΘΥΝΗ

«Η κατάσταση στην Ελλάδα δεν είναι επαναστατική. Μάλλον ούτε προεπαναστατική. Άρα κυβέρνηση της Αριστεράς δεν μπορεί να προκύψει παρά διά της κοινοβουλευτικής οδού. Υπό συνθήκες όπου δεν ηγεμονεύει το αριστερό φρόνημα, αλλά μάλλον το “να φύγουν αυτοί και βλέπουμε”». Αυτό σημειώνει σε άρθρο του στην Αυγή ο Αριστείδης Μπαλτάς, ο οποίος βάλει στη συνέχεια κατά της «ιδιάζουσας “αριστερής αντιπολίτευσης”», που «ορθώνεται αγέρωχα, μειοψηφικά εντός ΣΥΡΙΖΑ, από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σύσσωμη, από το ΚΚΕ και άλλες δυνάμεις». Και αποδίδει στις δυνάμεις αυτές «μνησικακία και ανομολόγητο φόβο. Φόβο μπροστά στο γενικό ξεβόλεμα και τις ευθύνες ενός πρωτόγνωρου εγχειρήματος».

Ας ξεπεράσουμε τις κατηγορίες, τονίζοντας πως η αντικαπιταλιστική επαναστατική Αριστερά ανέλαβε πάντα –κι αυτό θα κάνει και στο μέλλον– τις βαρύτερες των ευθυνών, αλλά με στόχο την ανατροπή και όχι τη διαχείριση. Με γνώση των συνεπειών του νόμου (και όχι μόνο). Για να απαξιώσει κάθε αριστερή αντιπολίτευση στη γραμμή της, η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ θέτει ένα πλαστό δίλημμα: επανάσταση (που δεν γίνεται τώρα) ή αριστερή κυβέρνηση (που γίνεται). Η απάντηση είναι προφανής, για όποιον δεν κατοικεί στη χώρα των ξωτικών της επανάστασης. Το ερώτημα όμως είναι πλαστό. Καταρχήν ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μιλά για αριστερή κυβέρνηση και δεν έχει αριστερή πολιτική. Δεύτερο, το ερώτημα που πραγματικά τίθεται είναι με ποιο πρόγραμμα και πως θα ανατραπεί η λαίλαπα του μαύρου

μετώπου κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ και κάθε κυβέρνηση που την υλοποιεί, θα επιτευχθούν ουσιαστικές κατακτήσεις για τα ζωτικά συμφέροντα του λαού και θα ανοίξει ο δρόμος για τη συνολική απελευθέρωση από τα δεσμά του εργασιακού μεσαίωνα, της ταπεινωτικής ιμπεριαλιστικής επιτροπείας και του κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού. Αυτό, σύμφωνα με το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, απαιτεί αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης και των αντιδραστικών αστικών αναδιαρθρώσεων. Αυτή η τακτική ανοίγει το δρόμο για την αναγκαία για την ολοκλήρωση των εργατικών απαιτήσεων αντικαπιταλιστική επανάσταση προς την κομμουνιστική απελευθέρωση. Το ξεχωριστό αυτής της περιόδου της κρίσης και της ολοκληρωτικής επίθεσης του κεφαλαίου, είναι πως για να απαντηθούν τα ζωτικά αιτήματα του λαού απαιτούνται μέτρα αντικαπιταλιστικού χαρακτήρα, απαιτούνται μέτρα που αντιτίθενται και ανατρέπουν την πολιτική του μαύρου μετώπου και το ασφυκτικό καθεστώς της επιτροπείας από κεφάλαιο και ΕΕ. Ο ΣΥΡΙΖΑ όμως αποδέχεται αυτό το πλαίσιο, γι' αυτό δεν έχει πρόγραμμα ανατροπής και τελικά θα οδηγήσει σε διαχείριση της μνημονιακής καπιταλιστικής κόλασης.

Το ζήτημα όμως δεν είναι να αποδείξουμε τι δεν μπορεί και δεν θέλει να κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ, αλλά το τι μπορεί να κάνει ένα ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα και ο οργανωμένος λαός, με τη συμβολή μιας ισχυρής αντικαπιταλιστικής και σύγχρονα κομμουνιστικής Αριστεράς. Να κατακτήσει ο λαός ξανά την αυτοπεποίθηση ότι «μπορούμε!» και να παρέμβει με ανεβασμένη απαιτητικότητα, με υψηλές απαιτήσεις και προσδοκίες σε αυτή την εποχή που κρίνονται πολλά.

Η αστική τάξη θα επιχειρήσει να παρουσιάσει την αποτυχία μιας «αριστερής παρένθεσης», μιας «αριστερής κυβερνητικής διαχείρισης» σε μνημονιακό και συστημικό πλαίσιο, ως αποτυχία και ήττα της Αριστεράς και της αριστερής εργατικής πολιτικής. Να γιατί έχουμε, όχι απλά το δικαίωμα, αλλά και την υποχρέωση να αναδείξουμε τον συστημικό τελικά χαρακτήρα της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ και να ανατρέψουμε τον κίνδυνο να καούν μαζί του η υπόθεση της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και της σοσιαλιστικής προοπτικής. Παλεύουμε σήμερα να αλλάξουμε την φορά των εξελίξεων, πράγμα που προϋποθέτει άλλο συσχετισμό ανάμεσα στις δυνάμεις της διαχείρισης και της ανατροπής. Παίρνουμε θέση αριστερής εργατικής αντιπολίτευσης και όχι ανοχής ή κριτικής στήριξης της διαχειριστικής κυβερνητικής πρότασης ΣΥΡΙΖΑ. Αυτό είναι η ευθύνη όλων των δυνάμεων που κατανοούν τα ιστορικά αδιέξοδα μιας τέτοιας πορείας.

Εφημερίδα ΠΡΙΝ, 12/10/2014

narnet.gr